

גיליון מס' 1679 * כ"ח בשבט תש"ס * 4 בפברואר 2000 * כפר הנשיא *

פתגם השבוע:

WOMAN'S RANDOM THOUGHTS:

AMAZING!
YOU HANG SOMETHING IN YOUR
CLOSET FOR A WHILE
AND IT SHRINKS TWO SIZES!

(כנראה שנגמרו המילים בעברית - ד.א.)

העמוד הפותח:-

בעת כתיבת שורות אלה, מובאים לקבורה שלושה חיילים משלנו לאחר שנהרגו בלבנון.
הלב כואב והמראות שכבר שכחנו חוזרים במלוא עוצמתם ומכאיבים, מכאיבים.
והשאלה שמוסיפה להטריד את כולנו היא אם כן או לא לצאת מלבנון, האם חשוב יותר להמשיך ולשמור על ישובי הצפון הקרובים לגבול או על הבנים היקרים לנו מכל, ורק לאל התשובות...
נשמח לשמוע דעות והשגות בנושא גם מעל דפי עלון זה.
ופה, רמת התיסכולים מהשיטה החדשה ממשיכה, עולה ומתגברת. רק השבוע קבלנו מכתב בתאי הדואר המבטא את התסכול הקשה בו נמצא צוות החשמליה, אך מענה מהנהלת הקהילה לא הגיע...
בעלון השבוע, אדי נ' ושר ק' משתפים אותנו בתיסכולים שלהם הנוגעים לדרך ניהול הקהילה ונטע ממשיכה להקשות ולשאול.
אננה מספרת לנו מעט על הנעשה במועדון גיל הזהב, יעל ש' משתפת אותנו בחוויה מיוחדת שהנרי והיא עברו בשוויץ ותמר ו' מספרת קצת על הנעשה בבית הספר המשותף 'עמק החולה'.
ועדת חגים מודה לכל אלה שסייעו בארגון ערב ט"ו בשבט ופונה אליכם בבקשה... גם לולכסי בקשה מאיתנו.

עוד כמה מילים אישיות - מידי פעם נופלות טעויות בכתיבת הדברים ב'דברי'. אין זה נעשה בכוונה רעה או מתוך רצון להזיק. אנו מוכנות לשמוע להתנצל ולתקן ורק מבקשות קצת למתן את המתקפה... כמו כן, בשבועות האחרונים היו כתבות רבות על דרך ניהול הקהילה, וכאן לא שמענו או ראינו כל תגובה מהנהלת הקהילה. נשמח אם תשובו ותכתבו כמה מילים ומענים לחברים הרואים בעלון זה דרך נוספת לתקשורת בין החברים למוסדות.

ובנימה אופטימית זו - שתהיה שבת נהדרת לכולנו וקריאה נעימה.
דליה - בשם המערכת

ימי הולדת:-

6/2	אליין איסטון טל אשכנזי אור משה פרחי (נכד - ווטרמן)
7/2	גליל רוזנקרנק אסתר חרוש (נינה - ווטרמן)
8/2	לירון סננס נופר כהן (נכדה - ר. מרכס) דניאל ארנברג (נכדה - ארנברג) מיטל גלוק מתיו בוטה (בן - טנא)
10/2	פלוא מרקוסון יניב ליפא (בן - אפשטיין)
11/2	דוט שינהזיכט נטשה כמרן אילת תושיה מיה קפלן
12/2	יעל שפרונה חנן ווטרמן מיכי גניסלב שיר טוביס (נכדה - גניסלב)

פרורים מהשולחן:-

האירוע בהא הידיעה של השבוע התרחש הרחק הרחק ממצלמות הטלוויזיה ומטורי העיתונות. לא, לא מדובר בפרשת וייצמן, לא בדו"ח המבקר, אפילו לא בדיוני תוכנית העסק והקהילה לשנת 2000 אלא כאן אצלנו. שר קסדן עברה בשעה טובה את מבחן התיאוריה לקבלת רשיון נהיגה. כמו בהרבה דברים אחרים, גם בעניין התיאוריה, לא הכמות היא הקובעת כי אם האיכות...

ועדיין שר בכותרות. לאור חשבונות החשמל האסטרונומים של חודש דצמבר (החיוב בדרך) את הפירוורים - טוענת שר - צריך לאסוף בחושך...

שלא על עירי - כמעט כל הארץ התכנסה השבוע במעטה שלא ובפקקי תנועה של "תיירי שלא". הפעם נפל בחלקנו להיות בין "הכמעט" שלא זכו בחוויה. מישהו עוד ייתן על כך את הדין...

לשובתים ולמושבתים הידד. סוף סוף חזרו הילדים לספסל הלימודים. לא נרשמו אירועים מיוחדים. מישהו הציע לקרוא לתקופה הנ"ל חופשת לימודים קצרה בין השביתות... זה בהחלט המקום להודות שוב לכל צוות החינוך והמטפלות שעזרו לכולנו להעביר את הזמן בשפיות יחסית בניגוד לאחינו האומללים בערי ישראל. לא בכל דבר צריך לשאוף להשוואת תנאים עם העיר.

בשבת הקרובה אמור להיפתח במשק ילדים חוג רכיבה על חמורים, תחת פיקוחו של איציק

בן דור. החוג מיועד בשלב זה לילדי כיתה א' ומעלה. כדאי לנצל את ההזדמנות כי בשלב זה החוג עדיין חינם!!! (רק לשבועיים). בינתיים, לאיציק ולחמורים שלום.

בית חם 1: איציק מידענינו מהאיטם הקודם מבקש את עזרת הציבור במציאת בית חם לזוג חולדות לבנות. למעוניינים פרטים במשק ילדים.

בית חם 2: ראשוני תלמידי האולפן החדש מגיעים למשק כבר ביום שישי. כרגיל מחפשות לאה ופט משפחות מאמצות לחבר'ה. כל היענות תתקבל בשמחה. לא פחות חשוב: מאז ההפרטות גם דאגות הפרנסה והעבודה לחברי האולפן נופל על כתפי צוות האולפן, ופה באמת ידיהן קצרה מלהושיע. מה עושים?

שיפון החדרים הנוספים לטובת חדרי האירוח מתקדם במלוא הקיטור תוך כוונה שכבר במהלך החודש (פברואר) נוכל לשכן בהם תיירים ונופשים. החדרים, כך מבטיחה קורין יהו ברמה גבוהה במיוחד.

שלוש שנים כבר חלפו מאז אסון המסוקים הנורא. גם השנה במחווה שכבר הפכה למסורת, אנו מארחים ללינה בחדרי האירוח שלנו כתרומה, קבוצת תלמידי כיתה י"ב מתיכון "הדרים" בהוד השרון, שמקימת מרוץ לזכר הנפלים - ששניים מבוגרי ביה"ס נמנו על קורבנות האסון, ובן מחזור נוסף, נהרג במילוי תפקידו בלבנון, כחצי שנה לאחר מכן. המרוץ נפתח בשאר-ישוב ונמשך שלושה ימים עד להוד השרון, ונוטלים בו חלק גם הורים ומורים מבית הספר.

אורן מנדל'גורסקי חוזר בשעה טובה ארצה אחרי טיול ארוך. ברוך השב.

שבת שלום אבי ודורית

6 ימים בחי"ל-

ג'ו ספרינג הגר באוסטרליה (אחיו של הנרי), תבע את ממשלת שוויצריה על כך שבשנת 1943 בהיותו בן 16, הסגירה אותו לגרמנים, כאשר ניסה לעבור את הגבול מצרפת לשוויצריה, יחד עם שני בני דודים.

עיתונאי שוויצרי צעיר ונמרץ בשם סטפן קלר עורר ועודד את ג'ו לנקוט בצעד זה וההליכים נמשכו למעלה משנתיים. פאול רכשטיינר - חבר הפרלמנט בשוויצריה וע"ד צעיר, ייצג את התביעה. בשלב הראשון פנו לממשלת שוויץ ישירות בדרישה לעשות צדק. הם לא התאמצו במיוחד לגלות את האמת ואפילו העלימו מסמכים. בקבינט השוויצרי נערכה הצבעה ברוב של 4 נגד 3 נדחתה הפניה. בעקבות זאת הוגשה התביעה לבית המשפט הפדרלי ולישיבת הסיכום בלוצן אשר בשוויץ נסענו שנינו - יעל והנרי, על מנת להיות נוכחים ביום ארוך של דיונים ע"י 5 שופטים עליונים, שדיברו בעיקר גרמנית וגם צרפתית.

גם בית המשפט דחה את התביעה ברוב קולות, אך החליט לשלם פיצוי על עוול מוסרי (ולא חוקי) או לחלופין כהוצאות משפט על סך מאה אלף פרנק. במסיבת עיתונאים ספונטנית, שהתקיימה מיד לאחר פסק הדין באחד מחדרי הבית (המרשים לכשלעצמו), ביטא ג'ו את אכזבתו מהתנהגות השוויצרים אז ועכשיו והוסיף בשקט, שזו לא הבעיה שלו, אלא שלהם.

סטפן קלר מתכוון לנסוע לאוסטרליה בחודש הבא ולראיין את ג'ו במשך חודש שלם, על מנת לכתוב עליו ספר. לשאלתי הבהיר כי הוא רואה זאת כחובתו החברתית להמשיך בקשרים עם ג'ו למען הבהר את הרגשות והפרטים של אותה תקופה, ילדותו ותולדות חייו עד היום.

מיד עם הגיענו לשוויצריה למלון בוה-וה ליד לוצן, הסתבר לנו שאיננו לבד, אלא מצורפים לקבוצה בת כ-18 נפש של "שמאלנים" שויצרים - עיתונאים, ניצולים ואחרים. בילינו את הערב שלפני המשפט בצוותא, בשיחה ערה עד לשעות הקטנות, על מה שצפוי למחרת ומה שהיה בשנים הרחוקות ההן.

נסענו יחד לבית המשפט, כשמיד ביציאתנו מן המכוניות עטו עלינו צוותי טלוויזיה כשהם מתמקדים בג'ו, מצלמים ומראיינים אותו על המדרגות המוליכות לבית. הדיונים ארכו שעות והיו משעממים בחלקם, אבל החבורה שלנו הקשיבה, העירה הערות בשקט, הסבירה ובעיקר התנדנדה כל היום בין יאוש לתקווה, באשר להחלטה הסופית.

הרגשנו מועשרים מן הקשרים האלה, בהם גם התענינו בתולדותיו של הנרי במחבוא בבלגיה וכמובן בחיינו בארץ ובקיבוץ. בסיום היום הוזמנו ע"י ג'אן ג'אק דרייפוס (אחיה של נשיאת שוויצריה) ואשתו, אנשים מעניינים ופעילים בחברה, לביתם - בית איכרים שויצי ישן מאוד. שעות השיחה הארוכות איתם והכנסת האורחים הלבבית והבלתי פורמלית, יחד עם נופי אגם ג'נבה הנשקף מולנו כל העת, שיפרו את הרגשתנו. נפרדנו מהם לטיול בן ארבעה ימים בפרובנס, שבהם למדנו מהו קור עז ומנין שאב הצייר סזאן את צבעיו המיוחדים. קבלת הפנים הלבבית בבית עם פרחים במשרד וסיידר בחדר האוכל ובעיקר חורף אמיתי אחרי החשש לשנת בצורת, הגמישו את חזרתנו ליומיום.

קיים אתר אינטרנט WWW.WOZ.CH לנשוא:

יעל שפרונה

התנצלויות:-

- ב'דברי' האחרון נפלו מספר טעויות מצערות ואנו מתנצלות על כך:
1. כותבת המאמר "מזכלות התנועה" - היא מרים כהן. אתר הסליחה מרים על השמטת שמך.
 2. מחירי ק"מ לחברים ולענפים, שנמסר ע"י צוות התמחיר צריכים להיות כדלקמן:

המחיר לחבר -	0.51 ש"ח לק"מ
לענף -	0.75 ש"ח לק"מ ברכב קטן
	1.25 ש"ח לק"מ ברכב גדול.

 אתכם הסליחה צוות התמחיר על הטעות.

מה קורה במועדון הזהב?

למי שלא זוכר, נזכיר שמועדון הזהב הוא מקום מפגש ל"גיל הזהב", כלומר לאותם "זקיינס" שלפני עידן ועדנים ייסדו את הקיבוץ שלנו. בתחילה נפגשנו ב"פעוטון" שלא היה בשימוש, ושם שתינו תה ביחד פעם בשבוע. אחר כך התחלנו לקבל עבודות בירור וספירה מהמפעל. המקום לא היה מתאים יותר, והכיל את העובדים אך בקושי. מלבד זה, יש בכל זאת סיכוי שמספר הפעוטים יגדל ולכן חיפשו ומצאו שתי דירות צמודות בדיוק ליד חדר האוכל. שם, תחת פיקוחה של הליו, נהרס הקיר המפריד בין הדירות, הכל שופץ, נצבע מחדש וכך נוצר לו מועדון / מקום עבודה לוותיקים שנפלטו ממקום עבודתם הקודם ורוצים תעסוקה וחברה טובה. עיקר העבודה עדיין בא מהמפעל - בעיקר ספירת אומים לשקיות של 20, 50 או 100 פריטים. עד עכשיו קיבלנו עבודה מענף הערערים, אבל לאחרונה (מחמת ירידה בהזמנות או מסיבה אחרת), הפסיקו לספק עבודה. יחד עם זה, התחילו "הבנות" לעבוד בעבודות יד שונות. דיאן (החלמה מהירה לך...) תופרת במכונה - מפות שולחן, כריות, מחזיקי נייר טואלט. איירן - הכינה (במחסן) שקיות חיטה המשמשות אחרי חימום להרפיית חלקי גוף כואבים. רודה - סורגת בגדי תינוקות חמודים והחתומה מטה - רוקמת כריות ומפיות. לאחרונה, מחליפה הלן ליפשיץ את הליו באופן זמני (החלמה מהירה גם לך הליו!) וממנה למדנו להכין מוביילים ולארוג מפיות מרצעות בד. כל הפריטים האלה מיועדים למכירה והנכם מוזמנים לבקר. לאחרונה, הכינו בהדרכת בוב ה' חמאת

בוטנים, ריבת פרי-הדר וגבינת עיזים.
המועדון פתוח משעה 07:30 עד 11:30, ואם תגיעו בשעה 10:30 בערך, נציע לכם גם כוס תה (אנגלי כמובן) או אפילו כוס קפה.
אנחנו מאזינים לרדיו, בעיקר קול המוסיקה, אבל מאז שדבי חולה (החלמה מהירה, דבי) אנחנו חוטאים לפעמים גם ב"גלי צה"ל".
בימי שישי בשעה 10:00 עדיין מתקיים מפגש רעים לכלל הוותיקים - שותים כוס תה, מרכלים, מדברים פוליטיקה ומעלים זכרונות.
באופן אישי - בתור אלמנה, אני מאוד מרוצה שיש לי מקום בילוי קבוע בלי התחייבות להופיע כל יום או בשעות קבועות.
עד מאה ועשרים.

אנה

אני והשיטה:-

בזמנו כשהצבענו בעד או נגד השיטה החדשה, שיטת שכר 20% לפרט ו-80% לקהילה - הצבעתי נגד.
ניסו לשכנע אותי שהקיבוץ חייב לזרום עם השינויים, אמרו שיארוויח יותר, יהיו לי פחות הוצאות מאשר היתרה שרק תגדל עם השיטה - אמרו שכולם ירוויחו מזה, אף אחד לא יצא בהפסד.
כידוע לכם, עם הזמן, הועלו המחירים ב: חדר האוכל, במרכולית, במכבסה, בחשמל, בענפי העזר, בדלק ובמזון הגיל הרך.
היכנו היכנו, בשעת כתיבת שורות אלה, הועלו המחירים ב... זה כמו וירוס שפעת כאן, מישוה רואה, מוצא חן בעיניו ונדבק כולם כולם חוץ מה-20% שלנו - רק הוא לא רוצה להדבק ומחוסן כנראה טוב טוב כי הוא לא עולה.
תודה לאל הצבענו שעדיין לא עושים הפרטה מלאה ובינתיים לא נשלם בעד החינוך והבריאות, או שכן...?? מישוה שם החליט בעבורנו (נכון לעכשיו בלי הצבעה של כלל חברי הקיבוץ) שבכל זאת נשלם על תרופות O.T.C (מעבר לדלפק). בינתיים מתגבש ערעור וכולם לקחו בינתיים לתשומת ליבם.
ההלם התחיל בעליית המחירים במרכולית, בחדר האוכל ובכביסה. זה עבר כמו מכת חשמל - במחירי החשמל.
חשבון החשמל שלי לחודש דצמבר היה 476 ש"ח, פי 3 ועיקר האשמים - שני רדיאטורים זוללי חשמל.
לא רק שהבית שלי נותר קר כהוגן, אלא שהשובבים המשיכו לאכול עוד ועוד חשמל. לשבוע ישבתי בערבים (לפני 21:00) בחושך רק עם טלוויזיה ושכבות ביגוד רבות. המצב הזה לא יכל להמשיך, שכן, יש לי 2 ילדים בבית. חשבתי לעצמי - מה עם האמהות הצעירות ש'מבלות' 24 שעות בבית שלהם, עם תינוקם הרך במזג אוויר קר זה שנפל עלינו? האם כולן צריכות לשבת בחושך ולא להדליק כלום כדי שלא יקבלו חשבון חשמל דומה?
הבעיה לא היתה במונה החשמל ואני מתנצלת שוב מהתגובה שרבים כמוני קיבלו והרגישו כלפי החשמלאים.
מישהו שם למעלה בנוסף לחברת החשמל, החליט על עליה נוספת. שמעתי שהרבה חברים ומשפחות בעיר קיבלו 400 ש"ח לחודשיים! אנשים עם בתים יותר גדולים משלנו פה בקיבוץ, עם מזגנים מפוצלים, מקפיאים, רדיאטורים ובטח עוד קצת' לוקסים שלאנשי הכפר כמוני, אין.
הפערים גדלו, עכשיו רואים את זה - כולנו יודעים - אז פתרון זמני מאפשר לחלקם לעשות שעות נוספות ותורניות בתשלום. האם אני, כמשפחה חד הורית גם כן יכולה לעשות תורניות בתשלום / שעות נוספות בעבודה ואז גם לשלם לשמרטף ששומר על ילדי?
כיום, אני רואה שכבר יהיו לי יותר הוצאות מיתרה בסופו של כל חודש וזה בידיעה שעדיין אנחנו לא בהפרטה מלאה.
השיטה החדשה מאז אפריל 1999, גרמה לפערים קיצוניים בחברה שלנו, שלצערי אני חושבת שבחלקם כבר מאוחר מידי לגשר עליהם.
השיטה יצרה מעמד של עניים מול עשירים, המון קנאה, כעס ואפילו שנאה. טוב, עד כאן ברור - כולם נדבקו בשפעת והחיסון לא עוזר!

התרדמת (אם תרצו לקרוא לה כך) שרובנו נמצאים בה אוכלת אותנו מבפנים - הזמן הגיע שעל כולנו להתעורר. אנחנו נמצאים בנסיון של שנתיים (מאפריל '99). האם לעוד שנה + נצטרך להמשיך עם עליית מחירים וכל אחד יספר איש לרעהו וישתוק או כדאי שנפעל כבר עכשיו?!
אנחנו יודעים שאין כבר שיוויון בקיבוץ, אבל חברנו הצביעו בעד השיטה - אולי גם רובנו יראו שזה לא עובד איך שזה עובד היום.

עצוב! לא?

שר קסדן

מעמק החולה לכפר הנשיא:-

החלטתי לכתוב מפעם לפעם ל"דברי" על דברים המתרחשים ב'עמק החולה', למרות שמדי שבוע מקבלת מערכת דברי הכפר את "השבוע בעמק" הבטאון של עמק החולה, ובו לא מעט חדשות והדים להתרחשויות בבית הספר. הדברים שאני אכתוב יהיו קצת יותר מקומיים, כלומר ברובם יעסקו באספקט הכפר הנשיא של החיים בעמק החולה:
נמרוד פלמה, למשל, סיים את לימודיו אצלנו בשנה שעברה אבל הוא חסר לנו מאוד. בעיקר במשחקי הכדורסל של הנבחרת שלנו המשתתפת בליגת-על של בתי הספר (הקבוצה היחידה מבית ספר התיישבותי, פריפריאלי, כל 9 האחרות הן מאזור המרכז בין גדרה לחדרה).
אני יודעת שנמרוד לא היה שחקן בנבחרת, אפילו לא שחקן ספסל, אבל כשהוא היה יושב במרכז השורה האמצעית, הוא היה מוביל את קריאות העידוד "ע-מק ה-ח-לה!" והיה מפגין מנהיגות ותזמון מצוינים. אמנם הקבוצה שלנו מצליחה השנה, ואפילו עלתה לרבע הגמר, במשחק ששודר בערוץ הראשון לפני שבועיים (בנוכחותו של שר החינוך) אפילו נצחה הקבוצה את רמת השרון, הקבוצה של הבן של מיקי ברקוביץ.
משחק רבע הגמר ישודר בערוץ הראשון ב-17.2 בשעה 14:30, וכולכם מוזמנים לצפות ואפילו להגיע ליציע לעודד.
מאמת המוסיקה שמקס מרכז אותה (ולומדות בה בנות משפחת וגנר), מרבה להופיע השנה באחת השחריות המוסיקליות האזינו להם נציגי פדרציית קנדה שהתלהבו מהם כל כך, עד שהם רוצים הופעות בפני קבוצות שונות המגיעות מקנדה. ברכות!
בראש ובראשונה לימית איילון ולדקל בסו אשר היו בין מקבלי תשודות הצטיינות בית-ספרית בסיום המחצית במחזור ז'.
למירית מזרחי, שמחתי לכתוב אישור לנסיעתך הצפויה עם מקהלת "צליל" לפסטיבל באיטליה.
לאלון בוסקילה, גם לך שמחתי לכתוב אישור לנסיעתך הצפויה עם מנהיגות הנוער האיזורית לסן-פרנציסקו.
לנכדים של יעל ואדי - מתן ושלום נמנוב - הנוסעים אף הם, לתחרות בינלאומית בהוקי קרח.
סעו בשלום וחזרו בשלום וייצגו אותנו בכבוד.

זהו להפעם.

תמר וולפין

**תמריץ או תמריץ
או
לא יאומן כי יסופר:-**

ביום שלישי בשעה 18:45, כשרוב החברים הנורמליים כבר מזמן נמצאים בביתם החם בחיק משפחתם, אני יוצא בקור העז וברוח הקרה הסוחפת, אל עבר לוח המפתחות של הרכבים, בתקווה שאולי הפעם לא לקחו לי את הרכב, כפי שקורה לי בערך אחת לשבוע. ואם יש לי מזל, אז גם המפתחות וגם הרכב ימצאו במקום.

היעד: נצרת עלית.

המשימה: להעביר עוד חוג ברידה'.

המטרה: להכניס עוד כסף לקופת הקהילה (עד כמה שזכור לי, קוראים לזה: להגדיל את העושה). הרי אחד העקרונות של שיטת התקציב המשולב, הוא להמריץ את החבר לא רק לתרום לקהילה, אלא גם לתקציבו האישי, תמריץ זה תמריץ.

מחשבות שונות עוברות במוחי, תוך כדי נסיעה בגשם, כשהווישרים (מגבים) פועלים במלוא עצמתם, וקשה לראות את הכביש, לא רק בגלל הגשם והסערה, אבל גם הודות לנהגי ישראל האדיבים, שלא טורחים להנמיך את אורותיהם המסנוורים.

בגמר השעור, חוזרת הנסיעה הטראומטית על עצמה, עד שסוף סוף אני מגיע אל ביתי בשעה 23:15, כעבור ארבע וחצי שעות, עייף, סחוט, אך מרוצה, על 190 השקלים שאני עומד להביא מבחושן לקהילה.

עבור המבצע הזה, בסוף החודש, אני מקבל מקהילתי, לכיסי הפרטי - 18 ש"ח!

וזו רק דוגמא לחלק ממה שאני עושה. איך אמרנו? תמריץ זה תמריץ.

השאלה שמטרידה אותי היא לא: "מה היתה תרומתה של הנהלת הקהילה למבצע המתיש הזה?" את התשובה לכך אני יודע. אפס!

השאלה שמטרידה היא: למה שהיא תשלשל לקופתה 107 ש"ח?

אדי

נב: את הפרוט החשובנאי המדויק, אני מוכן לספק לכלכלנים והיועצים הפיננסיים (מבפנים ומבחוץ).

נ.נב: בדיוק הרגע, שמעתי בשידור ישיר את הנאום הדרמטי של מנהלת הקהילה. נכון שאני ממש רק בורג קטנטן וכנראה לא משמעותי בקהילה, אך הדוגמא שלי היא סימפטום לסתירה שבדבריה. בשורה התחתונה של נאומה היא הדגישה שאין מאיפה לקחת עוד כסף. אני הצעתי שאני אביא עוד כסף, (ראה בכתבה כאן). בתנאי שאקבל פיצוי מינימלי הולם. מה היתה ההתייחסות שקיבלתי? זלזול של כאילו: אז אל תעשה טובות. לכן באמת החלטתי להפסיק להיות פרייר ולא לעשות טובות. תודה על היחס. בגישה כזו לא תמצאי עוד כסף, שריטה!

תודה מועדת חגים:-

למרות הגשם העז, השאירו רוב אנשי וילדי הכפר את בתייהם מאחור וצעדו בין הטיפות לסדר ט"ו בשבט בחדר האוכל במוצאי שבת.
תודה גדולה לרינה כרם ולאה כץ שלקחו על עצמן את המשימה הגדולה הזאת וביצעו אותה בחן ואהבה - תודה גם לכל האנשים שנענו לבקשותיהן של הנ"ל:
לצילה בן רשף - שערכה את הטקס.
לוילי פינקוס - שהדפיס את דפי הטקס.
לשירן ורנית הרמץ - ששידכו את דפי הטקס.
לארי וגלעד שטיינר, יעלי זיו, גבי טנא - על קישוט חדר האוכל.
לריצ'רד הזארד שחתך עצים והביא אותם לקישוט חדר האוכל.
לג'יקי עמר וג'וני הרמץ - שהביאו עצים כבדים לעצים שקישטו את חדר האוכל.
לג'ויס אב - שתכננה את סידור השולחנות בחדר האוכל ואף סידרה אותם!
לפט בן זאב ומשפחתה, לקרול לופוב, לסלע כרם, לבנות הרמץ (וג'וני גם) - על הכנת האוכל.
למיכל דדוש - על שהסכימה להנחות את הטקס ברגע האחרון!

למעין פלמה והתלתון הבוגר - על ההצגה.
 לפול ומיכל גלוק, למירית מזרחי - על שירתם היפה.
 ללוטן מזרחי - על נגינתו הערבה.
 לילדי משפחת וגנר - על שירתם ונגינתם המופלאה.
 לדוד אלמן - על נגינתו הנעימה.
 לרזי בוסקילה - על תפעול מערכת ההגברה.
 לעדי והנעורים - שהקימו את הבמה.
 לכל התורנים ששתפו פעולה ונתנו כתף בסידור חדר האוכל ולאחר מכן.

וכמנ כן - תודה לציבור הרחב שנרתם בסוף הערב לעזור לסדר את חדר האוכל לאחר שכמחצית מהתורנים הודיעו על ביטול ברגע האחרון.
 כאן המקום לבקש מכם, להודיע בזמן על ביטול תורנות, ואם כבר הגעתם לרגע האחרון, אנא מצאו החלפה בכוחות עצמכם (אח, אחות, שכן, סבתא...) כדי לא להעמיס על מארגני הארוע.

תודה לכולם! ועדת חגים

הזמנה מועדת חגים:-

ענני החורף, והשלוליות המתמלאות מבשרות לך שהגיע הזמן. כן, ט"ו בשבט חלף ומה הלאה?
 איך קוראים לחג הזה שמשמח אותנו בעיצומו של מזג אוויר אפור? אה כן... פורים!
 אתם צודקים, עוד מעט הוא פה!
 והשנה יש לך הזדמנות לחגוג אותו כמו שתמיד רצית, בצבע שלך, עם הקצב שלך, והנושא האהוב עליך...
 ואולי כבר מזמן לא ארגנת ארוע חגיגי לקהילה, ודווקא מדגדג לך באצבעות לראות חלומות קורמים ממשות?
 ועדת חגים מזמינה אותך לתת למסיבת פורים את הטון שלך!
 המוזיקה והדי-ג'יי - עלינו (כבר מאורגנים).
 פנה/י עוד היום כי הזמן קצר - ועדת חגים: קטיה, איריס, יעלי, רותי ע', אולגה, טרי.

אולפן חדש:-

אולפן הולך ואולפן חדש בא, וביום א' הקרוב - 6.2.00 יפתח אולפן חדש. המאכלסים הפעם מגיעים מארה"ב, אנגליה, ניו-זילנד ואוסטרליה.
 אנא פתחו את דלתות ביתכם ולבכם, ארחו אותם יפה והענו ברצון והתלהבות לבקשות הצוות לאמץ אולפניסט אחד, שניים שלושה או חמישה.
 לתשומת לב רכזי הענפים, בתקופה האחרונה אנו מתקשים למצוא מקומות עבודה עבור התלמידים. נשמח לקבל פניות מכם לעבודות קבועות או פרייקטים שונים עבורם.
 בתקווה שנעבור גם את האולפן הזה בשלום, בשמחה ובחדווה.
 ללא כץ - בשם צוות האולפן

פינת השאלות:-

שאלה??!! רוצים להתקדם!! האם לא יותר טוב למצוא דרך להבין יותר?

אתם בהנהלה - בתוך העניינים. כך זה צריך להיות, אבל צריכים לקחת זאת בחשבון כשמחליטים עם או בלי החברים.

לפני שבוע שאלתי אם אפשר לסדר פגישה אחת או יותר עם היועצת ועם החברים כדי שיבינו האחד את השני עוד יותר.

אחרי שקיבלתי את המכתב של גבי, אני חייבת לבקש (לא רק לשאול אם אפשר) את הנ"ל, גם זאת שאתם רוצים להתקדם עם הכל, היכן בכל זאת הכבוד לחבר.

אני מבינה מחברים שגבי לא היחיד שקבעו את משכורתו בלי לשבת איתו לשמוע מה הוא עושה.

חברים, זה עדיין קיבוץ וזה לא כמו בעיר, וזה בהחלט ידוע שגבי תמיד היה מוכן לפתור בעיות חשובות בלי להסתכל על השעון (והוא לא היחיד).

אם נותנים משכורת כמו בעיר, אז צריכים להוסיף לשעות נוספות דחופות כמו בעיר. תשבו שוב - למרות כל העבודה ותסדרו פגישות עם היועצת, כולל פגישות עם כל החברים כדי שנבין יותר.

מחכה לשמוע.

נטע

זכור את יקירנו:-

ל' בשבט תשכ"ד (1964) - גלעד היימן

ל' בשבט תש"ן (1990) - שלום דיוויס

ב' באדר א' תשמ"ג (1983) - רג' פרידלנדר

ד' באדר א' תשמ"ז (1987) - צבי לוינסון

ו' באדר א' תשי"ט (1959) - צבי שחורי (בלקי)

זיהום אויר בעמק החולה:-

בחודשים האחרונים, אנו עדים לזיהום אוויר חסר תקדים בעמק החולה וסביבתו.

שילוב של כמות גזם עצומה, פסולת חקלאית ופסולת של ישובי האזור המוצאת בגפרור פתרון מהיר וזל, חורף יבש ותנאי מזג אוויר בעייתיים במיוחד, ומעל לכל התנאים הטופוגרפיים של עמק החולה, גרמו לתערבות קטלנית של זיהום אוויר שמעולם לא נראתה עד כה בעמק.

ענני השרפות, שהפכו לענני ערפיח, התפתחו במשך הלילה ושכבו בתוך העמק עד לשעות אחר הצהריים. תושבי כל האזור ותיירים שהגיעו אלינו בחיפוש אחרי אוויר נקי, ספגו לריאותיהם כמויות עצומות של מזהמים.

הנזק מנשירת הזיהום אינו נראה לעין אך ילדים, חולי מחלות נשימה ומבוגרים,

משלמים על הזיהום במטבע של החמרה רצינית במצוקתם, ושאר האוכלוסייה משלמת על כך בשיעור חולי גבוה ועלייה אפשרית במחלות כמו סרטן הדם והראות.

אני פונה אל כל החקלאים, ומבקש להפסיק לחלוטין כל שריפה שאינה כורח המציאות, וכשאין ברירה, אני מבקש לשרוף גזם בלבד. אנא עשו כל מאמץ למניעת זיהום האוויר ופגיעה באוכלוסייה בשכנה.

יש פתרונות לנושא השריפה, גם אם חלקם לא זולים או דורשים התארגנות של מספר קיבוצים.

לכל השאר אני מזכיר, ששריפה כלשהי אינה פתרון ובטח לא פתרון חוקי ומקובל עלינו.

בתקווה להמשך חורף גשום ואוויר צח לכולנו.

אהרון ולנסי

ראש המועצה

פינת הטיפים:-

מתוך "ידיעות אחרונות"

- * **בביצוע בניין** - להסרת כתם שומן מבגד, עיברו על הכתם בצמר-גפן ספוג בבניין לבן (להשיג בחנות לחומרי בניין) ואחר כך השליכו לכביסה.
- * **יד לוחצת יד** - תופרים בצד הפנימי של הכפפות זוג תיק-תקים, וכשמסירים את הכפפות, מחברים אותן זו לזו. הן לא יפרדו ולא יעלמו.
- * **בנק השקיות** - איספו את כל שקיות הניילון שהצטברו והכניסו אותן לתוך שקית אחת גדולה. קישרו את השקית ותלו במטבח, ובתחתיתה צרו חור. בפעם הבאה שתזדקקו לשקית, פשוט שילפו מלמטה.
- * **משהו עם הקפה** - כדי לפנק את האורחים, הוסיפו לקנקן הקפה שלאחר ארוחה מעט רום או אייריש קרים. זה משפר את הטעם ואת האווירה.
- * **איפה הפרג** - לפיזור נוח ואחיד על בורקס או עוגות שמרים, מומלץ לאחסן את הפרג או השומשום במיכל של תבלינים, שבמכסה שלו שלושה חורים גדולים. שמיש, חסכוני במקום, כיפי.
- * **סירוק סריג** - לקיפול שרוולי ארוך, במיוחד סריג, אפשר להשתמש במסרקי שיער קטנים. יעיל, וגם יפה.

לאן נעלם הויטמין C: מיץ תפוזים מאבד 30% מויטמין ה-C שלו מיד לאחר הסחיטה, ומיץ תפוזים תעשייתי כמעט לא מכיל ויטמין C. כך, על פי "ספר המינרלים והוויטמינים האמיתי". בתפוח-אדמה בשדה יש 30 מ"ג ויטמין C ב-100 גרם, אבל באביב יש רק 22 מ"ג, ובקייץ כמעט כלום. תכולת ויטמין ה-C בתפוחים יורדת ב-60% כמה חודשים לאחר הקטיף, וירקות ירוקים מאבדים כמעט את כל תכולת הויטמין שלהם אחרי כמה ימים בטמפרטורת החדר. בגמר בישול אפונה ירוקה, יש בה רק 44% מויטמין C המקורי. 17% נשאר באפונה מוקפאת, ורק 6% נשארים באפונה מקופסת שימורים. במחקר שנערך לאחרונה בקרב 400 איש, נמצאו אצל שיעור מפתיע מהם 30% (רמות נמוכות מאוד של ויטמין C. אחד מהסימפטומים למחסור בוויטמין, טענים מומחים, הוא עייפות. הכמות היומית המומלצת: 200 מ"ג.

ספור לילד ומשפחתו:-

האשה שהתנגדה לכל דבר / מתוך סיפורי הטיפשים המצחיקים ביותר/שלמה אבס

בכפר אחד חיו פעם אכר ואשתו. האכר היה אדם חביב ונוח, אך אשתו היתה עקשנית ותמיד התנגדה לכל דבר: כל מה שהיו אומרים לה, היתה האשה מתנגדת לו ואומרת משהו אחר.

אם מוכר הדגים היה אומר לה: "יש לי היום סרדינים מצוינים", היתה האשה אומרת: "אני רוצה דווקא קרפיונים!"

אם הקצב היה אומר לה: "יש לי היום בשר כבש", היתה האשה אומרת: "אני רוצה דווקא בשר בקר!"

אם מישהו היה פותח חלון בביתה, היתה האשה סוגרת אותו, ואם מישהו היה סוגר חלון, היתה האשה פותחת אותו.

היא היתה אומרת שאוידים הם תרנגולות ושחתולים הם כלבים, וכשהיה יורד גשם -

האשה הזו היתה אומרת שיורד שלה.
האכר המסכן שהיה עם אשתו שעות רבות בכל יום - בבית ובעבודת השדה - וסבל מאוד מן ההתנהגות שלה.
יום אחד עברו הבעל ואשתו על הגשר, בדרכם אל שדה התירס שלהם.
"אני חושב", אמר האיש, "שהתירס יהיה בשל ומוכן לקציר עד יום שלישי."
"עד יום שני!" אמרה האשה.
"טוב", אמר האיש, "יום שני. אני אקרא לפטר ולג'ון, שיעזרו לי לקצור אותו."
"לא", אמרה האשה, "אתה תקרא לרוברט ולאיאן!"
"בסדר", אמר האיש, "רוברט ואיאן. נתחיל לקצור בשבע בבוקר!"
"בשש!" אמרה האשה.
"בשש", הסכים הבעל, "מזג האוויר יהיה טוב לקציר."
"מזג האוויר יהיה רע!" אמרה האשה, "ירד גשם!"
"לא חשוב", אמר הבעל, "אם ירד גשם או יהיה בהיר, אם נעשה זאת ביום שלישי בשבע או ביום שני בשש; העיקר שנקצור את התירס בחרמשים."
"במספריים!" אמרה האשה.
"מה פתאום מספריים?" התפלא האיש, "במספריים אנו גוזזים את צמר הכבשים, ואילו את התירס קוצרים בחרמש. אם קוצרים במספריים - צריכים להתכופף וקוצרים מעט בכל פעם, אולם אם קוצרים בחרמש - הולכים זקופים ובכל הנפת חרמש קוצרים הרבה תירס. אנחנו נקצור בחרמשים!"
"במספריים!" אמרה האשה.
המשיכו האכר ואשתו להתווכח, בעוד הם הולכים על הגשר: הוא צועק "חרמשים!" והיא צועקת "מספריים!"
האשה כעסה כל כך שבעלה מתנגד לדבריה, עד שהתבלבלה ונפלה מן הגשר ישר לתוך מי הנהר. כאשר צפה ועלתה על פני המים, במקום לצעוק "הצילו!" - היא צרחה: "מספריים!!!"
והבעל צעק: "חרמשים!"
שוב שקעה האשה במים, וכשעלתה מעלה שוב: "מספריים!" והבעל צרח לעברה: "חרמשים!"
האשה נעלמה מתחת למים, וכשעלתה שוב היה פיה מלא מים והיא לא יכלה לצעוק. במקום לצעוק, הרימה האשה את שתי אצבעות ידה ועשתה בהן תנועות של גזירה - סניף-סנף - ואז שוב נעלמה במים.
"איזו אשה מטופשת", אמר האיש, ורק לכפר לקרוא לעזרה.
עד מהרה שב האיש מן הכפר אל הגשר, ועמו כמה מחבריו. הם הסתכלו במי הנהר, אך לא ראו את האשה.
"בוודאי נסחפה בזרם", אמר אחד האכרים, "מוטב שנלך ונחפש אותה במורד הנהר." הלכו האכר וחבריו במורד הנהר וחיפשו את האשה הטיפשה, אך לא מצאו אותה.
פתאום צעק האכר: "רגע אחד! נזכרת! אם כל אדם שנפל לנהר נסחף בזרם, הרי שאשתי דווקא תתנגד לזרם, היא תמיד מתנגדת לכל דבר! אני בטוח שהיא חותרת נגד הזרם!"
מיהרו האיש וחבריו ורצו במעלה הנהר. ואכן, שם הם מצאו את האשה חותרת נגד הזרם. היא המשיכה להתקדם במעלה הנהר, וכאשר הגיעה למפל המים הגדול טיפסה עליו בעקשנות והמשיכה הלאה...

ושאריות שלא נכנסו למשלוחים קודמים:-

הייתי, ראיתי, כתבתי :- עדות מהשטח:-

(כתבה מ 14 לינואר 2000)

האב, הבן, ורוח הכסף... אגדה ומשל לאלף החדש

בכפר קטן קרוב לכאן גרה לה בחיק הטבע והשכנים משפחה ענפה. קרובים היו איש לרעהו וחלקו את אשר היה ברשותם, כל אחד כפי צרכו. התברך אבי המשפחה בצאצאיו ודאג לטפח ולהשקיע בגידולם ובחינוכם כמיטב יכולתו וכספו.

בנים ובנות לתפארת גידל האב - בעזרת האם כמובן, לרגישות "לפוליטיקלי קוריקט" (pc) - בן אחד היה לחקלאי, בן אחר פנה לחינוך, הבת פנתה למסחר זעיר, אחותה העדיפה מימוש עצמי, ואילו הבן הנוסף, בבת עינו של האב, פנה לתעשייה. שנים השקיע האב את רוב הונו בטיפוחו ועידודו של בנו יקירו. לא אחת קימץ וקיצץ בחלקם של ילדיו האחרים, מתוך אמונה כנה שיום יבוא וההשקעה תניב פרי. לא פעם קנטרו אותו אשתו וילדיו על העדפותיו הכלכליות אך הוא בשלו: "תראו יבוא יום ואחיהם יגמול לכם ככל כפליים..."

גדלו הילדים וגדלה המשפחה עד שהייתה לשבט קטן, נבדל משכניו ומזולתו בערכיו והווייתו.

האב וילדיו עשו חיל, מי פחות ומי יותר. לפעמים צלחה עבודתו של הבן החקלאי, ולפעמים נזקי טבע ואדם הורידו את עמלו לאבדון. הבן שעסק בחינוך ראה בזה יעוד ולא שם פעמיו לתמורה הלא מחמיאה על מאמציו הכבירים. הבת שחיפשה את עצמה עדיין לא מצאה... ונשארה סמוכה על שולחן הוריה המבינים והדואגים... ואילו הבן התעשיין אכן הגשים את חזונו של האב, עשה חיל בעסקיו ואף יצאן מצטיין היה.

"אמרתי לכם" היה מנפנף האב בלי לנסות לכבוש את חיוכו מול מקטרגיו. "ידעתי תמיד שהוא יצליח ושאפשר לסמוך עליו". ואכן נאלצו להודות כולם, מוצלח היה אחיהם, ולכן כבשו את קנאתם, והתנחמו ש"הכל" נשאר במשפחה.

השנים כדרכם חלפו. זמירות ומנגינות חדשות נשמעו בשבילי הכפר. דווקא ערכי הסביבה והשכנים שכה השתדלו להתבדל ממנה כל השנים, קסמו לבני הכפר יותר מכל. האח התעשיין שרגיל היה לרוחו ואופיו של העולם שמחוץ לכפר, התעשת ראשון, והתאים עצמו במהירות למהלכי העתים.

זמנים קשים הגיעו לכפר ולמשפחה. השקעות שעשו פה ושם לא צלחו, הבנקים הקשו ידם. מיום ליום גדלה תלותם באחיהם המוצלח, וזאת למרות מאמציהם של יתר האחים לכלכל את צעדיהם בתבונה ויעילות. בצר לו פנה האב לבנו יקירו שיושיט את ידו ויסייע עד אשר תחלוף הסערה וימים חדשים וטובים יותר יגיעו. בטוח היה האב שידו לא תושב ריקם. לא בנו יקירו יאסדרהו. קצת מופתע, יותר נדהם היה האב כשאמר לו בנו: "לא חושב שיהיו בעיות. אתה יכול לסמוך עלי". ובאותה נשימה הוסיף: "אני רק צריך להתייעץ עם החשב שלי, אבל יהיה בסדר". "להתייעץ זה תמיד טוב" אמר האב בעודו מהרהר בינו לבין עצמו לפשר הדברים.

ואכן, לאחר מספר ימים חזר הבן לאביו ובפיו הבשורה: "העניין טופל" ושוב, - כדרכו מאז שעלה לגדולה - המשיך באותה נשימה, "החשב שלי הציע, ושמחתי מאוד לקבל את עצתו הנבונה, 20% לטובת בני שלי, אתה בתור אבא יודע היטב שאב חייב לדאוג לילדיו... ללא אומר עזב האב את בנו, נזף בעצמו על ששכח אף לומר תודה... זכר האב את מה שלימדהו אביו שלו בשעתו: בעל המאה הוא בעל הדיעה..."

וזה שלא ידע לשאול...

מקורות רחוקים מהצלחת היו שמחים לדעת, האם ניתן לקנות בהקפה במרכזית על חשבון "העסקאות העתידיות" העומדות בפתח. אותם מקורות הבטיחו לשלם הכל, בתוספת ריבית כדת וכדין, מיד כשייכנס הכסף לחשבונם...

נ.ב.

ואיפה את/ה היית בהפגנה הגדולה למען שלום עם הגולן???

אבי רוזנקרנץ

הייתי, ראיתי, כתבתי :- עדות מהשטח:-

(כתבת תגובה עצמית מ 21 לינואר 2000)

האב, הבן, ורוח הכסף... אגדה ומשל לאלף החדש

תקציר הפרקים הקודמים...

בפרק הקודם סופר איך הגיע האב הגאה שהשתדל כל השנים לחלק את כל אשר לו, שווה בשווה בין צאצאיו, ואיך בנו בכורו, בבת עינו, אשר עלה לגדולה, "נרתם" לסייע לו בשעתו הקשה, לא לפני שהשאיר בידו - כלומר בידי צאצאיו שלו עצמו - "עמלה" צנועה של 20%.

והשבוע...

כמעט כפוי, המתת "נטו" שהעביר הבן לאביו אזל בטרם חש כי "בא אל קירבו". בחסרונו כי רב, שוב פנה האב בבקשת סיוע אל הבן. הבנים/הנכדים, - שחלקם לפחות, יש לציין, הרגיש לא בנוח מכל הסיפור - בראותם את הסב קרב למשרדיו של אביהם, החלו לתכנן בינם לבין עצמם, מה יעשו עם העמלה - 20% שיעורה - שלה יזכו גם הפעם... האב, מודע לרוח הלא סימפטית שאחזה במשפחתו המורחבת מאז נודע סיפור העמלה, החליט לדחות לפי שעה, את הענקתה לבניו עד יעבור זעם...

אפילו - בוחן בהבנת הנקרא...

לא מעט חברים, לאחר קריאת העלילה בשבוע שעבר, פנו אלי בבקשה שאוסיף - "תרגום בגוף הסרט" - כדבריהם, מאחר שרבים הם "העולים החדשים" בכפר, שאינם שולטים היטב בשפת עבר, ויותר מכך: מתקשים מאוד בקריאה "בין השורות".

כדי להסיר "מכשול בפני עיוור", הסכמתי כמחווה לקראת "הימים הנוראים" הבאים עלינו לטובה... לצרף תרגום ופירוש רש"י לסיפור האגדה, ובכן...

הכפר בסיפורינו הלא הוא כפר הנשיא, האב/המשפחה הלא הם הקהילה (לשעבר חברי בקיבוץ "אללה ירחמו"). הבן המצלח הלא הוא מפעל "הבונים" וסיפור התשלום הנוסף שביקש הקיבוץ מהמפעל, שהחליט להעביר את הסכום המבוקש בצורת תשלום משכורת נוספת (משיקולי מס כמובן...) לאחר ניכוי של 20% כמקובל בתשלום משכורת לטובת החברים העובדים במפעל.

ואם עכשיו הדברים לא ברורים אז צר לי, וחבל על הזמן (במובן הישן של הביטוי).

י"אמר מ"ד:

כן! אני מקנא ! כן, גם אני רוצה ובטוח שגם מגיע לי! ולא, לא מקובלת עלי הטענה שיטען מי שיטען: "אם אתה רוצה - אז לך לעבוד במפעל... המפעל, עם כל הכבוד הראוי לו, ועד שלא יוחלט אחרת, הוא עדיין ענף מענפי המשק, ודינו כדין שאר הענפים. האם ייתכן מחר שחברי המכבסה, המשתלה, או בתי הילדים יחליטו להעניק לעצמם משכורת נוספת, על כל המשתמע מכך?

אם יש רווחים, ויש חלוקת בונוסים, הרי שאלה חייבים להיות משותפים לכל חברי הקהילה! עוד לא החלטנו שהדיפרנציאציה הגיעה לשלב הזה. ולא לשכוח: מכירת המפעל עדיין עומדת על הפרק במובן כזה או אחר. האם התגמולים שיגיעו ממכירה עתידית זו יחולקו אף הם בין החברים עובדי המפעל בלבד??? אתמהה...

שבת שלום

אבי רוזנקרנץ

"Digi Divrei" - The voice of the village (digital version)

Yes, we still have a voice and would like you to hear it and to hear from you too! Please write/respond/complain and otherwise abuse us (just kidding)

Keep in touch. Remember you are part of this community!

David Ellman: dellman@kfar-hanassi.org.il

** "Beware of drinking too much, you could miss when shooting tax collectors"
